Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Cazacu Grigorii
Dosarul nr. 3a-2431/25
2-23187476-02-3a-24072025

D E C I Z I E
dispozitiv

19 noiembrie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Rudac Liubovi

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Bolocan Ludmila în numele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Bolocan Ludmila în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Cazacu Grigorii
Dosarul nr. 3a-2431/25
2-23187476-02-3a-24072025

D E C I Z I E

19 noiembrie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina
Interpret Rudac Liubovi

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Bolocan Ludmila în numele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 28 decembrie 2023, *****, prin intermediul avocatului Bolocan Ludmila, a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru

Migrație al MAI, prin care a solicitat anularea deciziei nr. 6387/23/DAA din 23 octombrie 2023 privind respingerea cererii de azil și respectiv, obligarea acordării unei forme de protecție internațională în temeiul art. 16 al Legii privind azilul în Republica Moldova.

În susținerea cererii de chemare în judecată s-a invocat că la 01 februarie 2023 reclamantul s-a adresat la Direcția azil și apatridie cu o cerere de azil în Republica Moldova și s-a constatat că se află în afară țării de origine a cărui cetățean este, or în rezultatul examinării cererii, la data de 23 octombrie 2023, prin decizia nr. 6387/23/DAA, a fost respinsă cererea lui ***** cu privire la acordarea azilului.

În fapt, reclamantul a menționat că s-a născut în Nigeria, or. *****, este de naționalitate nigerian și religie creștin.

În cadrul interviului, a relatat că motivul pentru care a părăsit țara de origine este faptul că viața și securitatea sa se află în pericol din cauza conflictului cu grupul de musulmani „Boko Haram", care ar putea să-l răpească. Astfel, în anul 2005 reclamantul a plecat în Federația Rusă la studii, după un an și șase luni s-a întors în Nigeria. Ulterior, în luna ianuarie 2023, acesta a sosit în Republica Moldova din Nigeria.

În cadrul interviului ***** a comunicat că problemele sale în Nigeria au început în anul 2020, când avea o afacere și a fost răpit de membrii partidului de guvernământ „Boko Haram", care l-au eliberat după ce le-a achitat o sumă de bani.

Ulterior, după ce a fost eliberat a primit mesaje cu amenințări, iar în cadrul interviului a susținut că toate persoanele care au afaceri în Nigeria sunt urmăriți și nevoiți să plece din Nigeria.

Suplimentar, în cadrul întrevederii cu avocatul din 19 decembrie 2023, ***** a relatat despre metodele la care recurge partidul „Boko Haram" și anume amenințarea cu moartea sau violența fizică, dacă nu li se dă satisfacție cererilor lor, izolarea persoanele răpite pot fi ținute într-un loc izolat, fără acces la ajutorul exterior sau posibilitatea de a comunica cu lumea exterioară. Răpitorii pot ține persoanele răpite în condiții precare, fără hrană, apă sau igienă adecvată, pentru a le submina sănătatea fizică și mentală. Răpitorii pot utiliza metode de tortură fizică sau psihologică pentru a intimida și controla persoanele răpite, șantajul: pot fi folosite amenințări cu dezvăluirea unor informații personale sau compromițătoare pentru a înfăptui diverse cereri sau pentru a determina persoana răpită să coopereze. În unele cazuri, persoanele răpite pot fi ținute în scopul săvârșirii de acte sexuale sau traficate în scopuri de exploatare.

De asemenea, a declarat că corupția este foarte răspândită în Nigeria, iar aceasta afectează capacitatea statului de a proteja cetățenii. Funcționarii guvernamentali sau forțele de securitate sunt implicați în răpiri sau pot fi mituiți să nu intervină în astfel de situații.

Mai mult, a remarcat că Nigeria este afectată de instabilitate politică și conflicte etnice și religioase de lungă durată. Acestea subminează capacitatea statului de a proteja cetățenii și de a combate infracțiunile, inclusiv răpirile.

De altfel, reclamantul consideră ca fiind neîntemeiată și pasibilă anulării decizia Direcției azil și apatridie din 23 octombrie 2023.

În context, reclamantul a subliniat că Convenția ONU din 1951 reprezintă un ansamblu de norme umanitare cu adevărat universale ce oferă persoanelor anumite garanții în temeiul cărora drepturile și libertățile lor fundamentale vor fi protejate.

Conform reglementărilor internaționale, statutul de refugiat poate fi acordat acelor persoane, care având temeri întemeiate de a fi persecutate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, nu pot sau nu doresc protecția țării ale căror cetățeni sau rezidenți sunt. Refugiatul este o persoană care este lipsită de protecția statului din care provine și, ca urmare este nevoit să caute această protecție în altă parte.

Or, reclamantul a menționat că face parte dintr-un grup de persoane care au afaceri în Nigeria, iar acest grup social este persecutat de partidul de guvernământ „Boko Haram", care răpesc persoanele de afaceri pentru a-i șantaja, amenințându-i cu tortura, moartea în schimbul estorcării mijloacelor financiare, iar statul nu întreprinde nimic pentru a atrage la răspundere penală persoanele culpabile, deoarece este direct implicat în aceste răpiri și anume partidul de guvernământ „Boko Haram", de aceea Jemelehin Emmanuel a părăsit țara Nigeria.

Suplimentar a menționat că grupări teroriste acționează pe întreg teritoriul țării, astfel că migrația în interiorul țării nu asigură nici o protecție alternativă reclamantului, iar singura situație în care s-ar refuza acordarea protecției pe teritoriul altui stat ar fi aceea în care circumstanțele obiective ar asigura protecția alternativă efectivă a solicitantului pe teritoriul statului de origine.

În materie de drept reclamantul a făcut trimitere la prevederile art.17 alin. (1), art. 42-43 al Legii privind azilul, și a susținut că în conformitate cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului, CEDO va lua în considerare, dintre diferitele elemente care îi sunt prezentate, rapoartele credibile privind respectarea drepturilor omului, pentru a evalua consecințele previzibile ale îndepărtării propuse. Statul care efectuează îndepărtarea are obligația de a verifica riscurile, în special în cazul în care rapoartele privind respectarea drepturilor omului într-o țară arată că statul respectiv a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de aceste riscuri.

Suplimentar a menționat că art. 6 expres reglementează că consilierul de decizie va determina credibilitatea solicitantului și va evalua dovezile prezentate, acordându-i beneficiul dubiului, după caz, în vederea stabilirii elementelor obiective și subiective. Solicitantul de azil se află în condițiile în care agentul de persecuție este Statul. În principiile diriguitoare referitoare la migrația persoanelor în interiorul țării, se menționează, că principiile date nu pot servi temei pentru

limitarea sau lezarea drepturilor omului conform Convenției și în particular nu limitează dreptul persoanelor de a cere azil politic în altă țară. De exemplu calitatea vieții într-o anumită parte a țării de origine, nu constituie un argument plauzibil pentru a concluziona că traiul persoanei în acea regiune va constitui o alternativă migrației interne.

Cu referire la prevederile art. 87 Cod administrativ, reclamantul a declarat că sarcina probei îi revine atât solicitantului de azil, dar în egală instanță autorităților responsabile de acordarea statutului de refugiat care au obligația de a folosi toate instrumentele, pe care le au la dispoziție, ca să acumuleze probe concludente, necesare pentru a argumenta refuzul acordării statutului de refugiat, atunci când se face referire la alternativa solicitantului de azil de a se disloca pe teritoriul statului de origine.

Menționează că solicitantul de azil trebuie să aibă posibilitatea de a fi în siguranță în propria țară și să nu fie supus pericolului de a-i fi cauzate leziuni fizice sau de a fi omorât. O astfel de posibilitate trebuie să fie de lungă durată, nu iluzorie sau neprevăzută așa cum este situația în Nigeria, statul nu este în grad de a asigura protecția și securitatea propriilor cetățeni și permite grupărilor teroriste să recurgă la acte de genocid, tratament inuman și degradant, încălcind prevederile Tratatelor la care este parte - acte descrise în sursa de mai sus la care am făcut referire.

Consideră că în cazul în speță, cerințe legale sunt întrunite, adică reclamantul se află în afara țării de origine, este prezentă și noțiunea de temere bine întemeiată de a fi persecutat de membrii partidului de guvernământ „Boko Haram” din motivul că este persoană de afacere și pe criteriul religios, fiind creștin. Astfel, există un risc serios la care va fi supus la întoarcerea în țara de origine, mai curând există certitudinea că va fi urmărit și răpit de acest partid, ceea ce îi pune în pericol nu doar integritatea corporală, dar și viața, iar statul nu este în grad să asigură protecția necesară.

Mai consideră reclamantul că Direcția nu a elucidat pe deplin circumstanțele cazului și nu a ținut cont de reglementările speciale, ce există și care se referă la specificul recunoașterii calității de refugiat, or circumstanțele expuse supra relevă faptul că Direcția Azil și Apatridie nu a aplicat prevederile relevante și necesare, examinând cererea acestuia de azil în raport cu Convenția din 1951, pe când ar fi trebuit să aplice paragraful 2 al articolului 1D și să-i acorde statutul de refugiat.

De altfel, reclamantul consideră că urma să i se acorde o formă de protecție internațională în corespundere cu art. 16 al Legii privind azilul în Republica Moldova, deoarece în susținerea solicitării sale acesta a prezentat suficiente elemente subiective - legate de retrăirile sufletești, însoțite de teamă, înjosire, intimidare pe criterii religie și apartenență la un anumit grup social, temeri pe deplin întemeiate de a deveni o victimă a persecuției. De aceea în argumentarea

existenței unei temeri pe deplin întemeiate în primul rând urmează a fi analizată aprecierea dată de solicitantul de azil.

Astfel, aprecierea elementului subiectiv este strâns legată de caracteristica persoanei, deoarece reacția unor persoane aflate în situații similare pot fi diferite în funcție de puternicele convingeri politice, religioase. Analiza cărora î-i pot face viața insuportabilă și care l-a determinat să ia o decizie promptă de a părăsi țara de origine Nigeria.

Prin urmare menționează că temerile acestuia sunt pe deplin justificate, iar aflarea în continuare în țara sa de origine, pe motivele invocate, a devenit imposibilă, precum și întoarcerea sa. Reclamantul a trecut deja prin această experiență traumatizantă, iar amenințările în adresa sa ce vin din partea partidului de guvernământ „Boko Haram" sunt actuale și reale, totodată nu există o definiție unanim recunoscută a pericolului de a fi persecutat cu toate acestea putem deduce din art. 33 al Convenției din 1951 că amenințarea vieții și libertății pe criterii de rasă, religie, naționalitate, convingeri politice sau apartenență la un grup social, întotdeauna va fi calificată ca persecuție, iar alți factori nefavorabili, precum situația de nesiguranță în țara de origine, amenințările din partea grupărilor teroriste musulmane, au creat reclamantului starea de incertitudine și limitări serioase de așa continua viața și exprima religia. Încălcarea constantă a drepturilor omului, genocid, corupție, lipsa securității și apărării drepturilor omului, tortura la nivelul întregii comunități, răpiri exact asta se întâmplă în Nigeria.

Această informație poate constitui temei de acordare a azilului în Republica Moldova. Factori care urmau a fi analizați în cumul, deoarece reclamantul a menționat că există partidul de guvernământ „Boko Haram", membrii acestui partid l-au răpit în anul 2020, astfel în motivarea deciziei, Direcția azil și apatridie nu a adus niciun argumentat, ci doar a citat diverse surse cu privire la situația din Nigeria care nu au absolut nicio legătură și relevanță ce s-ar raporta situației individuale a solicitantului de azil.

Decizia nu reflectă situația individuală a lui Jemelehin Emmanuel, fiind examinată superficial cu referire la circumstanțe luate din alte spețe, astfel încât Direcția Azil și Apatridie nu a îndeplinit condițiile de la art. 225 Cod administrativ.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 martie 2025, acțiunea înaintată în interesele lui ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 27 martie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod*

administrativ), avocatul Bolocan Ludmila, acționând în interesele lui *****, a înaintat apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 martie 2025, iar la 03 iunie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), a depus apel motivat prin care a solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

În esență, în motivarea cererii de apel apelantul a menționat că instanța de fond a apreciat eronat probele și riscurile existente.

Astfel, instanța nu a evaluat corect riscul real și individual de vătămare gravă la care apelantul este expus în Nigeria, inclusiv riscul de tortură, răpire și tratamente inumane. Această omisiune contravine jurisprudenței CEDO, în special cauzei J.K. și alții c. Suediei (GC) 2016, care impune examinarea tuturor circumstanțelor relevante și interzice expulzarea în cazul existenței unui risc real de tratament contrar art. 3 CEDO.

Totodată, apelantul a subliniat că instanța nu și-a exercitat rolul activ, încălcând art. 42 din Legea azilului și art. 22 Cod administrativ, neefectuând investigația din oficiu a circumstanțelor individuale ale cauzei, or conform cauzei F.G. c. Suediei (GC) 2016, autoritățile sunt obligate să analizeze din oficiu toate motivele relevante, chiar dacă nu sunt invocate expres de solicitant.

În context, apelantul a menționat că instanța a ignorat contextul socio-politic din Nigeria și lipsa protecției efective din partea statului, or, potrivit art. 47 și 47[1] din Legea nr. 270/2008, protecția trebuie să fie efectivă și durabilă, condiție care nu este îndeplinită în cazul Nigeriei, unde gruparea teroristă „Boko Haram" controlează parțial teritoriul, de altfel, în cauza Sufi și Elmi c. Regatului Unit (2011), CEDO a statuat că lipsa controlului efectiv al statului și a protecției reale atrage aplicarea art. 3 CEDO.

Suplimentar, apelantul a remarcat că instanța a minimalizat apartenența apelantului la un grup social vulnerabil și anume la oamenii de afaceri creștini persecutați. Nu a fost apreciată corect temerea bine întemeiată, deși apelantul a fost anterior răpit și amenințat de gruparea „Boko Haram", cunoscută pentru acte de violență, tortură și extorcare. Instanța a omis să analizeze persecuția pe criteriul religiei și al apartenenței la un grup social, precum și lipsa protecției statului, autoritățile fiind incapabile sau complice. Manualul UNHCR (pct. 51–73) și cauza M.O. c. Elveției, 2017 confirmă că violențele motivate religios și împotriva grupurilor sociale persecutate constituie persecuție.

Mai mult, apelantul susține că instanța nu a aplicat principiul „beneficiului dubiului" și standardul de probă redus, consacrate în jurisprudența CEDO și în Manualul UNHCR. Conform R.C. c. Suediei, 2010, în lipsa probelor directe, îndoiala rezonabilă trebuie interpretată în favoarea solicitantului.

Or, temerea bine întemeiată a apelantului întrunește atât elementul subiectiv, demonstrat prin experiența personală a răpirii, amenințărilor și stării permanente de teamă, cât și elementul obiectiv, confirmat de situația generală din Nigeria, caracterizată prin violență generalizată, instabilitate, corupție și lipsa protecției statului. Rapoartele Amnesty International, Human Rights Watch și evaluările UNHCR confirmă riscurile ridicate pentru minoritățile religioase și persoanele persecutate.

În aceste condiții, consideră că sunt întrunite cerințele art. 17 alin. (1), art. 45, art. 47 și art. 47[1] din Legea nr. 270/2008 și ale Convenției de la Geneva din 1951, or, respingerea cererii de azil încalcă legislația națională, jurisprudența CEDO și principiul *non-refoulement* prevăzut de art. 33 din Convenția de la Geneva, expunând statul moldovean la răspundere internațională.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, ***** și avocatul acestuia, Bolocan Ludmila, au susținut argumentele invocate în apel, și au solicitat admiterea acesteia precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație – Grosu Iulia a solicitat respingerea cererii de apel în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de apel

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În materie de drept, potrivit art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel respinge apelul.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din

acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Conform art. 65 alin. (5) al Legii privind azilul nr. 270 din 18 decembrie 2008 cererile de apel se examinează în procedură scrisă în termen de până la 30 de zile de la data intentării procedurii de apel, în condițiile examinării cauzei în primă instanță. Instanța de apel poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la data pronunțării.

În fapt, din lucrările cauzei rezultă că *****, născut la *****, cetățean a Nigeriei, de naționalitate nigeriană și de religie creștină, a părăsit țara de origine în anul 2005 și a plecat în Federația Rusă la studii, iar după un an și șase luni s-a întors în Nigeria.

Ulterior, în luna ianuarie 2023, acesta a sosit în Republica Moldova din Nigeria și la 01 februarie 2023 a depus o cerere de azil în Republica Moldova.

În urma examinării cererii înaintată de *****, prin decizia nr. 6387/23/DAA din 23 octombrie 2023, Direcția azil și apatridie al IGM a respins cererea de azil.

Nefiind de acord cu decizia autorității, avocatul Bolocan Ludmila s-a adresat instanței de judecată, prin prezenta cerere în interesele lui *****.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că actul administrativ individual – decizia Direcției azil și apatridie al IGM nr. 6387/23/DAA din 23 octombrie 2023, constituie act defavorabil reclamantului *****, întrucât prin actul respectiv ultimului i-a fost refuzată cererea de azil.

Din analiza actelor administrative contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare, rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

În continuare, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Legea menționată supra, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Lege, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea citată, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de

origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;
- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de următorii factori: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, nonateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile

geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.

În temeiul alin. (2)-(3) din norma citată, conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin.(1) și (2); În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Prevederile art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, stipulează că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de

declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) din Lege, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Cu referire la aspectele, atât procedurale cât și de fapt, elucidate în acțiunea înaintată și în cererea de apel, Completul menționează că nu au fost prezentate probe sau informații concrete care să demonstreze temeinicia circumstanțelor invocate.

De altfel, reieșind din nota de interviu, ***** a invocat că a părăsit țara de origine din cauză că viața sa nu este în siguranță.

În concluzie, referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitantul a declarat că anterior, ca om de afaceri creștin, a fost răpit de gruparea „Boko Haram”, care l-au eliberat după ce le-a achitat o sumă de bani, iar ulterior a primit mesaje cu amenințări. Mai mult, în cadrul interviului a susținut că toate persoanele care au afaceri în Nigeria sunt urmăriți și nevoiți să plece din Nigeria, deoarece statul nigerian nu îi poate oferi protecție efectivă împotriva unui risc real de persecuție și vătămare gravă.

Totodată, reieșind din motivarea deciziei Direcției azil și apatridie al IGM nr. 6387/23/DAA din 23 octombrie 2023, instanța reține că în cadrul interviului din 09 octombrie 2023, ***** a relatat că a părăsit țara de origine din motive economice, astfel că având afacere în Ucraina, din start a avut drept scop intrarea în acest stat, însă din cauza că nu i s-ar fi permis, acesta a venit în R. Moldova.

Astfel, analizând elementul subiectiv al temerii invocate, deși partea apelantă a expus mai multe aspecte legate de solicitarea protecției sub formă de azil **(**Risc de persecuție din partea grupării teroriste – se teme că ar putea fi răpit/omorât de gruparea teroristă „Boko Haram”; Persecuție pe criterii economice sau de apartenență la grup – se teme de acțiunile din partea grupării teroriste „Boko Haram” pe motiv că apelantul face parte din categoria oamenilor de afacere din țară), Completul de judecată atestă că nici în prima instanță și nici în instanța de apel, partea nu a prezentat probe concludente în acest sens, or, acordarea azilului

pe teritoriul Republicii Moldova, fără dovezi de persecuție individuală, nu poate fi bazată pe principii generale, evaluarea pericolului personal urmând a fi demonstrată individualizat prin raportare la situația sa personală.

Cu privire la situația de risc, urmărită în contextul solicitării acordării unei forme de protecție în privința lui *****, instanța reiterează că apelantul nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine ar fi efectul unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea grupării teroriste, nu a demonstrat prin probe că a fost reținut și persecutat și că este urmărit de subiectul terorist.

Aceste circumstanțe indică faptul că reclamantul nu se afla în atenția autorităților sau unor grupări ca o persoană considerată inconvenabilă, iar declarațiile solicitantului de azil cu privire la riscurile de persecuție, nu pot fi reținute, or, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Potrivit Manualului UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat pct. 65, persecuția este legată în mod normal de acțiunile autorităților unei țări, iar actele comise de segmente ale populației pot fi considerate persecuție doar dacă sunt tolerate de autorități sau dacă autoritățile refuză ori sunt incapabile să ofere o protecție adecvată.

În speță, deși conform presei și rapoartelor internaționale recente, ”Boko Haram” este o grupare extremistă activă și periculoasă, aceasta și-a redus controlul teritorial, iar în cazul de față, ***** nu a demonstrat că autoritățile din Nigeria ar fi incapabile sau au refuzat să-i ofere protecție împotriva eventualelor amenințări din partea grupării criminale.

De asemenea, instanța de apel menționează că în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, ***** nu a demonstrat faptul că plecarea sa din țara de origine ar fi fost rezultatul direct al unor acțiuni de intimidare și/sau persecuție din partea membrilor grupării teroriste.

De altfel, motivul plecării din Nigeria, este privit ca unul economic și care nu întrunește criteriile prevăzute de legislația națională și internațională privind acordarea protecției internaționale. Situația descrisă de apelant, cu privire la înregistrarea afacerii în alt stat din cauza riscurilor la care poate fi supus din partea grupării teroriste, în condițiile în care nu au fost prezentate probe în sensul expus,

nu poate fi considerat în sine, ca motiv de persecuție sau riscuri serioase în sensul Legii azilului.

Prin urmare, în baza evaluării declarațiilor și a documentelor prezentate, instanța de apel constată că nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție.

Suplimentar, instanța de apel subliniază că azilul este acordat doar în cazurile în care persoana poate demonstra că este expusă unui risc real de persecuție din cauza unui conflict sau al unei situații violente. Simplul fapt că există conflicte interne în țara de origine nu este suficient pentru a justifica acordarea statutului de refugiat, dacă nu există dovezi clare că solicitantul ar fi fost ținta unor atacuri sau persecutat în mod specific.

Aceste circumstanțe de rând cu informația anexată la dosarul administrativ, indică faptul că reclamantul nu se află în atenția agentului de persecuție, iar declarațiile solicitantului de azil cu privire la temerile sale sunt considerate irelevante.

În completare, instanța de apel menționează că în detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul nu a demonstrat temeinicia solicitărilor sale, or aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter general, în raport cu *****, ne fiind constatate temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat, iar cele invocate de către solicitant, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

Din circumstanțele enumerate supra, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în țara de origine, or nici Inspectoratului General pentru Migrație din cadrul MAI și nici instanțelor de judecată, nu le-au fost prezentate probe pertinente și concludente cu privire la prezența unor temeri bine întemeiate că ***** a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică ș.a.m.d, și că datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține.

Completul de judecată reiterează că în susținerea potențialului risc la reîntoarcerea în țara de origine, reclamantul/apelant operează cu presupuneri, respectiv ***** nu a individualizat nici-o acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acestuia, în defavoarea solicitantului de azil fiind conchis faptul că aceasta a oferit o informație destul de generală privind temerea sa individuală.

Totodată, prin prisma art. 62 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, Completul de judecată admite faptul că cererea de azil înaintată de către ***** poate fi calificată drept una evident nefondată, or în cadrul interviului solicitantul a declarat că problemele sale în Nigeria au început în anul 2020, însă acesta a părăsit țara de origine în anul 2023.

Mai mult, deși în cadrul interviului a susținut că autoritățile din țara de origine nu au competențe suficiente de a soluționa problemele vizate, inclusiv problema lui personală, apelantul nu a demonstrat că acesta s-ar fi adresat la autorități, respectiv în condițiile date, acesta se bucură în continuare de protecția autorităților naționale de stat.

În context, instanța de apel reține că în cadrul interviului, solicitantul a remarcat că a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la 29 ianuarie 2023, iar în decurs de 2-3 zile a făcut cunoștință cu orașul și doar după aceasta a depus cerere de azil. Mai mult, acesta a declarat că scopul inițial era de a intra pe teritoriul Ucrainei, pentru a desfășura activitate economică, or, din cauza refuzului, acesta a ales de a solicita azil pe teritoriul R. Moldova.

Astfel, instanța de apel distinge un temei determinativ pentru înaintarea cererii de acordare a protecției internaționale și anume că pentru a vita îndepărtarea de pe teritoriul Republicii Moldova și pentru a-și regulariza ședereа, cererea de azil fiind formulată ulterior eșecului realizării scopului economic inițial, ceea ce pune sub semnul îndoielii caracterul spontan și autentic al temerii invocate de persecuție.

Sub acest aspect, Completul conchide că situația apelantului poate fi privită și prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, or persoana, care din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, este considerat un emigrant economic, dar nu un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

Suplimentar, cu referire la argumentele apelantului despre temerile bine întemeiate de a se reîntoarce în țara de origine, este de menționat că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate”, conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, cu toate acestea, în sensul expus supra, ***** nu a prezentat nici o probă.

Astfel, instanța de apel consideră că organul emitent a evaluat declarațiile făcute de solicitanta de azil – ***** și au fost analizate în contextul unor situații concrete, cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului fiind indispensabilă.

La caz, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are”.

La baza definiției date rezultă că solicitantul de azil nu a identificat niciun motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine, nu are niciun motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea deciziei Direcției azil și apatridie al IGM nr. 6387/23/DAA din 23 octombrie 2023 de respingere a cererii de azil, or ***** nu a dovedit faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv, în privința acestuia nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea privind azilul în Republica Moldova.

Suplimentar, cu privire la „beneficiului dubiului” invocat de către avocatul Bolocan Ludmila, instanța de apel susține că, deși art. 44 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova consacră principiul beneficiului dubiului în favoarea solicitantului, aplicarea acestuia nu este absolută și nu exonerează solicitantul de obligația de a prezenta un minim de indicii sau fapte plauzibile în susținerea cererii sale.

Din perspectiva normei citate se poate reține că în cazul în care anumite aspecte nu pot fi probate prin mijloace directe, dar declarațiile solicitantului sunt coerente, verosimile și conforme cu informațiile generale cunoscute despre țara de origine, autoritățile pot acorda protecție, interpretând îndoielile în favoarea acestuia.

Or, în prezenta cauză, reclamantul nu a furnizat suficiente detalii concrete, individualizate sau susținute prin elemente externe (chiar indirecte), care să permită verificarea credibilității sale.

Astfel, pe de o parte informațiile oferite de *****, precum momentul și motivul părăsirii țării sunt generale, iar pe alta, părăsirea teritoriului țării de origine, a trecut fără a suferi represalii, aspecte care contravin afirmației că acesta ar fi fost o persoană vizată de agenți ai persecuției. Această conduită este incompatibilă cu statutul de persoană urmărită politic sau persecutată.

În consecință, nu poate fi aplicat în mod automat beneficiul dubiului, în lipsa unei credibilități minime și a unei concordanțe între declarații și realitatea documentată cu privire la situația din țara de origine. Interpretarea extensivă și automată a acestui

principiu ar lipsi autoritatea de evaluare de instrumentele necesare pentru a combate eventuale cereri abuzive.

Potrivit Ghidului UNHCR privind standardele de probă în procedurile de azil (2003), beneficiul dubiului (*benefit of the doubt*) poate fi aplicat doar atunci când solicitantul a oferit o relatare coerentă, credibilă și completă, iar anumite detalii nu pot fi probate obiectiv din motive independente de voința sa. Astfel, beneficiul nu poate fi acordat în absența unei narative verosimile și bine susținute, care să corespundă cu situația generală din țara de origine.

Această poziție este reflectată și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*J.K. și alții vs Polonia, 2016, Marea Cameră*), unde Curtea a statuat că reclamantul trebuie să demonstreze „un risc real și personal de a fi supus la tratamente inumane sau degradante” și că povara probei nu este inversată în mod automat în favoarea solicitantului. Simplul fapt că probele directe lipsesc nu este suficient pentru a garanta protecția, în absența unei minime coerențe și veridicități.

Prin urmare, instanța reține că invocarea beneficiului dubiului nu poate compensa lipsa credibilității și a unor fapte verosimile, iar cererea de protecție rămâne nefondată în condițiile art. 6 și 44 din Legea menționată.

În context, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că apelantul utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelantă sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat în interesele lui ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Bolocan Ludmila în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 05 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei